

Sygn. akt I PZ 22/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera

w sprawie z powództwa S. J.

przeciwko D. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji w P.

o wynagrodzenie za pracę, odprawę pieniężną, ekwiwalent za pranie odzieży

roboczej i odszkodowanie z tytułu nieterminowej wypłaty wynagrodzenia,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 sierpnia 2014 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w Ł.

z dnia 16 kwietnia 2014 r.

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ł. – Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z 16 kwietnia 2014 r. odrzucił skargi kasacyjne powoda S. J. od wyroku i postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z 27 lutego 2014 r. w sprawach ... 22/14 i ... 76/14. Sąd uznał obydwie skargi za niedopuszczalne, między innymi ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia niższą niż dziesięć tysięcy złotych (art. 398² § 1 k.p.c.) oraz niezachowanie przymusu adwokacko-radcowskiego (art. 87¹ k.p.c.).

Od powyższego postanowienia o odrzuceniu skarg kasacyjnych powód wniósł osobiście sporządzone zażalenie, domagając się „unieważnienia” tego postanowienia i nadania właściwego biegu jego skargom kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Przymus adwokacki ustanowiony w art. 87¹ k.p.c. obejmuje wszelkie postępowania, które przynależą do właściwości Sądu Najwyższego, dotyczy więc także zażalenia wnoszonego do Sądu Najwyższego (art. 394¹ k.p.c.). Zażalenie wniesione osobiście przez powoda bez zachowania przymusu adwokacko-radcowskiego podlegało zatem odrzuceniu wobec braku zdolności postulacyjnej strony. Niezastosowanie się do wymogu przymusu adwokackiego i wniesienie zażalenia objętego przymusem przez stronę osobiście jest brakiem formalnym nieusuwalnym, którego nie można sanować w trybie art. 130 § 1 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 stycznia 1997 r., I CZ 23/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 77). Wniesione do Sądu Najwyższego zażalenie sporządzone przez powoda podlegało odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

Niezależnie od odrzucenia zażalenia wniesionego przez powoda osobiście wypada wspomnieć, że strona, która nie ma zdolności postulacyjnej (art. 87¹ k.p.c.), może złożyć wniosek o ustanowienie dla niej adwokata lub radcy prawnego z urzędu w celu wniesienia do Sądu Najwyższego zażalenia na postanowienie sądu drugiej instancji (art. 117 k.p.c.). Wniosek taki należy skierować do sądu drugiej instancji, który nada mu właściwy bieg.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.